

Abstrakt:

Cílem práce je analyzovat pojetí citoslovcí ve španělštině a češtině s přihlédnutím ke katalánštině. Práce má dvě části – teoretickou a praktickou. Teoretická část práce se zaměřuje na definici citoslovcí z hlediska gramatiky a rozděluje je na základě slovnědruhového původu na vlastní a nevlastní. Následně se zabývá pojetím citoslovcí z hlediska pragmatiky – důraz je kladen na roli citoslovcí v interpretaci výpovědi a vyjadřování modálních významů. Na základě převažující jazykové funkce jsou potom většinou autorů klasifikována na expresivní, apelativní a fatická. Praktická část práce je zaměřena na jedenáct španělských vlastních citoslovcí *eh, ah, oh, ay, bah, uy, ja, zas, pum, hum* a *uf* a jejich katalánských ekvivalentů *eh, ah, oh, ai, bah, ui, ha ha, zas* (nebo *xac*), *pum, hum* a *uf*. V paralelním korpusu InterCorp jsou zkoumány jejich české protějšky a způsoby překladu v obecném slova smyslu. Důraz je kladen zejména na španělská citoslovce, situace v katalánštině je pokládána za doplňující.

Klíčová slova: citoslovce – španělština – čeština – katalánština – modalita - pragmatika – jazykový korpus